

ΚΑΠΟΤΕ.... ΣΤΟΝ ΑΠΟΣΤΟΛΙΑ – Το αερόστατο

Ένα από τα μεγαλύτερα κατορθώματα των εφήβων του χωριού ήταν η κατασκευή του «αερόστατου», μιας ιδιοκατασκευής αεριωθούμενου που δε ξέρω αν ήταν τοπικής έμπνευσης ή συνηθιζόταν και αλλού. Για να μαθαίνουν και οι νεότεροι ήταν κατασκευασμένο με άσπρες και ροζ χάρτινες κόλες σε καρτέ διάταξη, κυλινδρικού σχήματος μήκους περίπου πέντε μέτρων και βάσης διαμέτρου γύρω στο ενάμισι μέτρο. Η μία βάση ήταν πάντα ανοιχτή όπου εφαρμοζόταν ένα συρμάτινο στεφάνι για να διατηρείται η μορφή του σταθερή. Η άλλη ήταν κλειστή, στένευε στην κορυφή σε σχήμα χώνου, δίδοντας στην κατασκευή μορφή διαστημικού λεωφορείου, ώστε να διευκολύνεται η απογείωση και η πορεία του προς στους αιθέρες.

Κάθε περίοδο μεταξύ Αποκριών και Πάσχα βλέπαμε το ουράνιο σκάφος να φουσκώνει και να απογειώνεται, βάζοντάς μας όλους σε μια αλλόκοτη περιπέτεια. Ναυπηγοί στις μέρες μου ήταν ο Γιώργος ο Μανούκος ως επικεφαλής και συνεργάτες οι συνομήλικοί του. Προσπάθειες που έγιναν αργότερα από νεότερους θυμάμαι ότι απέτυχαν. Η συγκεκριμένη ναυπηγική απαιτούσε τέχνη της οποίας τα μυστικά δε γνώριζαν όλοι, όπως ειδικές γνώσεις απαιτούσε και η κατασκευή άλλων αντικειμένων με τα οποία διασκεδάσαμε. Ο Γιώργος έφτιαχνε τα καλύτερα αερόστατα, ο Γιάννης ο Μηνάς τους καλύτερους χαρταετούς, ο Χρόνης τις καλύτερες σφεντόνες, ο Χρήστος ο Κόλλιας τα καλύτερα πατίνια. Ο καθένας στο είδος του.

Η κατασκευή του αερόστατου συνήθως γινόταν στην αυλή του Γιώργου και κρατούσε περίπου τρεις μέρες. Ο δικός μας ρόλος των πιτσιρικάδων ήταν καθαρά επικουρικός και κανένα εύσημο δε μας άξιζε για εκείνα τα κατορθώματα. Βρισκόμασταν στο χώρο της κατασκευής περισσότερο από περιέργεια και αν κάπου βοηθούσαμε τους κατασκευαστές («κράτα δω καλά» - «φέρε κόλα» - «τέντωσε») ήταν για να νιώθουμε κι εμείς ότι κάνουμε κάτι αξιόλογο. Περισσότερο τους εκνευρίζαμε παρά τους βοηθούσαμε. Οι χωριανοί έβλεπαν τάχα αδιάφορα την όλη κατασκευή, αλλά την ημέρα της απογείωσης αρκετοί

έδειχναν κάποιο ενδιαφέρον και βρίσκονταν στη «βάση εκτόξευσης». Κάποιες γιαγιάδες πάλι δυσανασχετούσαν, και, «βρε θα μας βάλετε φωτιά, θα μας κάψετε!» φώναζαν με αγωνία.

Από τη στιγμή όμως που η κατασκευή είχε ολοκληρωθεί, ο δικός μας ρόλος πλέον δεν ήταν καθόλου ευκαταφρόνητος. Είχαμε αναλάβει την ασφαλή μεταφορά του σκάφους στον τόπο εκτόξευσης, το άναμμα της φωτιάς και την ευθύνη της παραλαβής κατά την πτώση του. Ανάβαμε φωτιά συνήθως στη στέρνα πάνω από το Μηχανοστάσιο ή στην παλιά δεξαμενή, ώστε να μπορούμε να το κρατάμε από ψηλά όση ώρα αυτό γέμιζε καπνό, το απαιτούμενο υλικό της προώθησης. Μόλις βλέπαμε τα τοιχώματα να τεζάρουν από το φούσκωμα ανάβαμε γρήγορα ένα στουπί που υπήρχε στη συρμάτινη βάση του για να διατηρεί τον καπνό κατά την απογείωση και το αφήναμε ξαφνικά ελεύθερο να τιναχθεί στον αέρα, τρέχοντας στη συνέχεια ξωπίσω του να μην πέσει στα χέρια ξένων.

Κάθε φορά που βλέπανε να πετά ένα τέτοιο αερόστατο, όλα τα παιδιά από τα γύρω χωριά τρέχανε να το πιάσουμε και πολλές φορές γινόταν πραγματική μάχη μεταξύ ιδιοκτητών και σφετεριστών του. Το ξύλο μεταξύ μας δεν έλλειπε σε τέτοιες περιπτώσεις. Δύο ήταν οι κύριες αγωνίες: μην τυχόν κάτι δεν πάει καλά και χάνοντας ύψος βάλουμε πουθενά φωτιά και μην τύχει και «μας το πάρουν». Έτσι, αμέσως με την απογείωση ξεχυνόμασταν πίσω του κυνηγώντας το και φωνάζοντας σε ρυθμό πολεμικής ιαχής «φύγαμεεεεεε!» , πηδούσαμε φράχτες, πέφταμε και ξανασηκωνόμασταν, γιατί το ουράνιο σκάφος έφευγε όλο και πιο μακριά και η αγωνία μας μήπως το χάσουμε, μήπως προλάβουν άλλοι να το πιάσουν, μετατρέποταν βαθμιαία σε πραγματική φρενίτιδα. Το αερόστατο, αν ήταν καλά κατασκευασμένο, έφτανε στο Μπράλο, στην Οίτη, στον Αη-Βασίλη και ήταν τρομερά δύσκολο πολλές φορές να το ακολουθήσουμε εμείς οι μικρότεροι.

Δεν ήταν λίγες οι φορές που στη πάλη με τα παιδιά των γύρω χωριών (κυρίως του Καστελιού) για τη διεκδίκηση του πολύτιμου αερόστατου αυτό καταστρεφόταν ολοσχερώς. Αλλά και πάλι, ήταν ζήτημα τιμής να το φέρουμε ΕΜΕΙΣ πίσω, να μην πέσει στα χέρια κανενός εχθρού, έστω και ρημαγμένο σαν

ξεσκισμένη σημαία. Μόνο έτσι πιστεύαμε θ' αντικρίζαμε ευθύβολα τα κοριτσίστικα μάτια (πολύ που τα ένοιαζε), θα κατορθώναμε να σώσουμε την περηφάνια μας και θα διατηρούσαμε την ιδέα μας ότι ήμασταν κάποιοι μικροί αλλά σημαντικοί τοπικοί ήρωες.

Κάποια στιγμή είχαμε φτάσει ως τη Βαθιαλάκα όπου παραιτηθήκαμε οι μικρότεροι, αφήνοντας μόνους τους μεγαλύτερους να εκτελέσουν το ιερό χρέος τους, σαν πιστοί στρατιώτες, να μην πέσει η το ιερό λάβαρο στα χέρια απίστων. Λεφούσι είχαν ξεχυθεί οι Καστελιώτες και τρέχανε σαν αγριοκάτσικα στις ρεματιές για να γυρίσουν πίσω τροπαιούχοι, «να, τους νικήσαμε» να λένε με καμάρι κορτάροντας τα κορίτσια του χωριού τους ή να κάνουν βόλτες περήφανοι με τα ποδήλατά τους στο δικό μας χωριό με ύφος ακαταμάχητου γόη. Ίσως πάλι να φοβηθήκαμε για το ξύλο που πιθανά να τρώγαμε και την κοπανίσαμε.

Μέχρι το βράδυ εκείνης της μέρας που περιμέναμε να γυρίσουν οι μεγαλύτεροι η αγωνία μας είχε κορυφωθεί. Βολοδέρναμε έξω από το «στρατηγείο» (το σπίτι του Γιώργου) όπως οι χαροκαμένες νησιώτισσες μάνες καρτερώντας τους αδικοχαμένους γιους τους στο λιμάνι. «Έρχονται, έρχονται!» φωνάζει κάποιος και τρέχουμε να μάθουμε τι έγινε. Μέσα στο βαθύ σούρουπο, διακρίνουμε την περπατησιά του Γιώργου να έρχεται αργά-αργά, με πρόσωπο πιο σκοτεινό και απ' το σκοτάδι που ερχότανε, κρατώντας το αξιόμαχο αντικείμενο της περηφάνιας μας στα δυο του χέρια, όπως σε μοιραία ώρα κρατά ιδανικός εραστής στα χέρια την αγαπημένη του. «Τι έγινε ρε Γιώργο;» ρωτάμε με αγωνία. «Παρατήστε με» λέει κουρασμένα και μπαίνει σπίτι του αποκαμωμένος. «Δεν έπρεπε να τους αφήσουμε μόνους» παραδεχόμαστε μετανιωμένοι και φύγαμε για τα σπίτια μας γεμάτοι ενοχές αλλά και κρυφό θαυμασμό για τους δικούς μας ήρωες.

Η τελευταία όμως επιχείρηση δεν ήταν και τόσο πετυχημένη. Έγινε μια προσπάθεια να κατασκευαστεί ένα τεράστιο αερόστατο, σχεδόν διπλάσιο του αρχικού που έπιανε όλη την αυλή. Τυχαία ή για σημειολογικούς λόγους (να είναι κάτι το ξεχωριστό), ήταν φτιαγμένο μονόχρωμο με κάτι λευκές ημιδιαφανείς

κόλες, και, για να μη λοξοδρομεί ο νους σε απαγορευμένα πεδία, χρειάστηκε να «διασκεδάσουμε» την απρεπή μονοτονία του ζωγραφίζοντάς το με μαρκαδόρους. Θα είχε πάρει πάνω από μια βδομάδα για να ολοκληρωθεί η κατασκευή του και ο εκνευρισμός είχε φτάσει στο έπακρο. «Ρε θα φτάσει στη Λαμία τέτοιο που είναι!» λέγαμε στο Γιώργο. «Ας φτάσει και στη Λαμία, θα το πιάσουμε» απαντούσε με αποφασιστικότητα.

Ως τόπος εκτόξευσης επιλέχτηκε η νέα δεξαμενή γιατί διέθετε το κατάλληλο ύψος. Αρχικά είχαμε πρόβλημα με τη φωτιά, γιατί φυσούσε αρκετά για τα δικά μας δεδομένα και ο καπνός που έβγαινε δεν ήταν ο απαιτούμενος, καθώς σκόρπιζε με το φύσημα του αέρα. Εκεί που λέγαμε πως «φούσκωσε» και το αφήναμε να φύγει, αυτό αμέσως έγερνε και τρέχαμε πανικόβλητοι να το πιάσουμε να μην πέσει και σκιστεί. Έγιναν τρεις – τέσσερις τέτοιες ανεπιτυχείς προσπάθειες όταν τελικά κάποια στιγμή το κέλυφος είχε τεζάρει τόσο που νοιώθαμε να μας τραβά και μας μαζί του. Όλο χαρά, σίγουροι για την επιτυχή και μακρινή πορεία του, το αφήνουμε απότομα να φύγει.

Όμως, αντί για την πολυπόθητη χαρά που όλοι περιμέναμε, κοφτερό λεπίδι στα σπλάχνα μας ήρθε η απογοήτευση. Ένα ελαφρύ φύσημα του αέρα έγειρε το σκάφος προς τη μεριά του κτιρίου και το έσυρε πάνω στην κοφτερή γωνία της πλάκας οροφής της δεξαμενής. Αποσβολωμένοι, μείναμε να κοιτάμε το πληγωμένο θηριό να σκίζεται η σάρκα του καθώς προσπαθούσε να σηκωθεί με δύναμη, να ξεφουσκώνει μονομιάς αδειάζοντας το γκριζόμαυρο καπνό του και στο τέλος να πέφτει αβοήθητο στο έδαφος. Κάποιοι άρχισαν να κατεβάζουν τα θεία ως ύστατη προσπάθεια να απαλυνθεί λίγο η πίκρα τους. Με πόνο ψυχής αρχίσαμε να μαζεύουμε τα συντρίμια από το παιδικό όνειρό μας, και, μαθημένοι στις απογοητεύσεις και την πικρή πολλές φορές γεύση της ζωής, παίρνοντας το δρόμο της επιστροφής, προσπαθούσαμε να παρηγορηθούμε: «δεν πειράζει, κι έτσι ωραία ήταν!».

Συνεχίζεται.....

12-3-2022